

Віктар Шніп

ГОРАД УТОПІЯ

Менск
Друкарня К. Пянткоўскага
1990

X

Мне век ісьці ў высокую зару,
І не дайсьці мне да зары ніколі.
Я з травамі шчасьлівымі згару,
Каб асьвяціць няпройдзенае поле.

АД РЭДАКЦЫІ

Зямляк, не сьпяшайся, прыпыні хаду і адкажы, будзь ласка, на пытаньне— ты любіш вандраваць? Так? Тады прапаную табе падарожжа, але не за край сьвету, а ў самы звычайны горад Утопію. Ты здзіўлены—такое бывае толькі ў казках ды снах? Не. Прачытай гэтую кніжку—і ты ўбачыш гэты горад горад, дзе пакуль што жыве ў сэрцах і душах чалавечых фантастычная Ўтопія зь яе назьдзейсьненьмі спадзяваньнямі. Яна пануе над чалавекам, ўсмоктваецца ў ягоную кроў, пранікае ў сэрца, здзекваецца зь яго, забірае з душы самае каштоўнае, пакідаючы брыдоту.

Ты пройдзеш ходзішчамі завулкаў і вуліц. Ты ўбачыш змораных, змучаных, злосных людзей, што выхаваныя ў гэтым горадзе; можа, сустрэнеш знаёмых, можа, у цёмным брудным завулку знойдзеш згубленае некім сумленьне. Удыхні паветра гэтага горада. Не адварочвайся ад малюнкаў, якія ўбачыш, ад лёзунгаў, якія прачытаеш,— іх рабілі ўтапісты. Дарэчы, вось і яны самі. Якія ў іх тлустыя, задаволеныя твары! Акрамя таго, ты ўбачыш мінуўшчыну гэтага некалі багатага і слаўнага горада, дакладней, пачуеш водгаласы яе, што спакваля заціхае ў зруйнаваных сьвятынях, на развалінах-крушнях. Ты ўбачыш гэты горад чорным ды шэрым. Чорным—ад пылу, дыму й каласіру, шэрым—ад твараў людзей.

Не палохайся, дружа. Ты можаш пазбавіць іх жудасьці, хлусьні, дзікунства. Можаш зрабіць, каб на сьвеце не было гарадоў Утопій, каб засталіся яны толькі ў жахлівых казках. Галоўнае—узяць вялізную мяцёлку ды выграбці з усіх куткоў усё ўтапічнае сьмецьце. Пабачыш—атрымаецца, каб я з гэтага месца не сышоў.

Аўтар піша пра горад Утопію дзе з гумарам, дзе сур'ёзна. У вершах—жыццё людзей, якое ён убачыў і выклаў на паперы. У вершах—ня толькі адчай ды нязгода, але й выклік гэтаму Гораду, заклік пазбавіцца дзікае, ганебнае мроі.

Урэшце, хадзем у Горад!

ГОРАД УТОПІЯ

трышціх

I

на пляцах волі воляй і не пахне
на пляцах Утопіі помнікі ўтапістам
дамы і турмы перанаселены
і смецце і грошы д'яблавы
сцягі як анучы нямытыя
вісяць на дамах Утопіі
і зрэдку вароны галодныя
садзяцца на іх і гарляняць
гарляняць пра тое што думаюць
а людзі чытаюць газеты
дзе чорнай фарбай напісана
пра светлае заўтра Утопіі
а светлае заўтра на могілках
магілы капае глыбокія
і ставіць слупы мармуровыя
а я іду па прашпекце Утопіі
нібы калідорам турэмным
дамы як камеры на замках
сцерагуцца міліцыянтамі
машыны жукамі бяскрылымі
шныруюць аж дым да нябёс
а ў маёй кішэні білет Утопіі
а ў маёй руцэ торба
што кацілася з высокага горба
і былі ў гэтай торбе
хлеб ды пшаніца
і не хацеў я ні з кім дзяліцца
ды без мяне ўсё раздзялілі
і цяпер іду з пустой торбай
як з біркай на якой напісана
што я жыхар Утопіі
заходжу ў гастраномы як у Той Свет
дзе кожны тавар ведае сваю скрыню
заходжу ў кнігарні дзе кнігі ўтапістаў
кнігі якіх нават мышы не чапаюць

стаяць на пыльных паліцах
як у чарзе на Страшы Суд
заходжу ў Храмы дзе сярод вернікаў
ходзяць Вушы Утопіі
заходжу ў паркі культуры
дзе сярод смецця сядзяць і стаяць
каменныя чужынцы ўтапісты
іду па прашпекце Утопіі
і куды ні зайду ўтопія
і куды ні зазірну ўтопія
і што ні прачытаю ўтопія

II

ці анёлак ці Бог яго ведае хто
ляцеў па-над натоўпам
а-а-а паразіналіся на трыбунах
у-у-у завыў натоўп
міліцыянты праглынулі свісткі
і толькі п'яніцы гарланілі ўра
а мы з табой маўчалі
але маўчалі так як маўчыць бомба
анёлак ці Бог яго ведае хто
ляцеў і смяяўся
і ад яго смеху абсыпалася шкло з партрэтаў
зрываліся замкі са складаў і турмаў
лопаліся як мыльныя пухіры
галавастыя бюсты герояў утапістаў
уставаілі з магіл нявінныя
абалваненыя пад адзін капыл салдаты
надумаліся страляць па анёлку
ці Бог яго ведае па кім
і стралялі і трапялі ў натоўп
а над горадам ляцеў анёлак
ці Бог яго ведае хто
і толькі п'яніцы гарланілі ўра

III

і выйшаў на вуліцу Не Такі Як Усе
і сказаў тое што думае

і сабраўся натоўп
і стаў слухаць-гадаць
а што гэта ён гаворыць
не так як усе
і на якой гэта мове
і ад яго слоў
стаў рассыпацца горад Утопія
у абалываненых пад адзін капыл салдат
з'явіліся не абалваненыя думкі
на сценах горада з'явіліся новыя плакаты
у магазінах знікла тое што і было
а чарты у сваім залатым пекле
сядзяць ля поўных катлоў
а анёлы лятаюць у небе
сярод светлых душ
а на прашпекце Утопіі
з'явіліся людзі
з'явіліся людзі
30.03.—3.04.1990

х х х

У нашым грамадстве не будзеш без працы—
Хто дачу будзе, хто—сацыялізм.
Стаяць, як праклятыя, бюсты на пляцах,
А горад хварэе на алкагалізм.

І пляшкі па горадзе пенсіянеры
Збіраюць, каб хлеба кавалак купіць.
Усім на той свет ім адчынены дзверы,
Рыпучыя дзверы раённых балыніц.

Дымяцца, як пекла жывое, заводы,
Па горадзе смецце ганяюць вятры.
І рай абяцаюць нам слугі народа.
Няўжо яны вечна нас будуць дурыць?

Пара б і за розум, браточкі, нам брацца,
Бо сёння ўжо мала клясці сталінізм...
У нашым грамадстве не будзеш без працы—

Хто замак руйнуе, хто—сацыялізм.
31.08.1989

х х х

А ў гэтым горадзе, відаць, жывуць адны вар'яты,
Якім на тое, што ты талент—напляваць.
Калі б ты за мяжою жыў, ты б стаў багатым
І ездзіў бы у Афрыку адпачываць.

Нібы ў турме, ў падвальчыку карціны
Малюеш і, нібы атруту, п'еш віно.
Глядзяць на свет з карцін прыгожыя жанчыны,
Якія, як і грошы, тут былі даўно.

Сябры твае бяздарныя пралезлі ў людзі,
Малюючы партрэты рознай свалаты.
Нядаўна пачаплялі крыжыкі на грудзі,
З сябе ствараючы пакутнікаў святых.

Гады прайшлі, як ля вакна чужыя цені,
Пакінулі самоту, невыказны жах,
Боль за Айчыну, за сяброў, што на каленях
Прасілі ў д'ябла славы, гінулі ў грашах.

...Ты зноў, вярнуўшыся ў падвал смярдзючы з крамы,
Як Богу, молішся праклятаму віну,
І ходзяць ля дзвярэй ракармленыя Хамы,
Што ведаюць карцінам і жыццю цану.

ЛЯ РЭСТАРАНА

Светла і тлумна на вуліцы чорнай.
Ля рэстарана машыны стаяць.
Дзе прастытуткі, нібыта вароны,
На рэстаран, як на шчасце, глядзяць.

А ў рэстаране сядзяць інастранны
І абдымаюць савецкіх жанчын.

А інастранцы такія ж засранцы,
Як і савецкія,-- усе, як адзін.

Толькі вось грошы і транты не тыя.
Дзве прастытуткі чакаюць любоў.
Сёння прыгожыя і маладыя,
Заўтра ссівелья і без зубоў.

Нехта ж падыйдзе і купіць за грошы
Брудную ласку, любоў без жуды.
Будзе ён гідкі і будзе харошы,
Будзе жанаты, на ноч—халасты.

Цёмна і ціха на вуліцы чорнай,
Ля рэстарана машыны стаяць...
Дзве прастытуткі, нібыта вароны,
За інастранцамі ўдалеч ляцяць.

ЯЎРЭЙ МОЙША

У старой зачуханай кватэры
Жыў стары, як гэты свет, яўрэй.
Хлеб яму насілі піянеры,
Ён паіў гарбатаю дзяцей.

І глядзеў бясконца тэлевізар,
Слухаў “галасы” чужых дзяржаў.
І штодня чакаў на выезд візу,
Залаты гадзіннік зберагаў.

І яўрэя лаялі суседзі
За жаданне выехаць і жыць:
--Ты гляді, ў Амерыку паедзе
Гэты распракляты лысы жyd...

Не злаваў ён на людзей ніколі,
Ім за ўсё дурное—дараваў.
Што ўзяць з іх, не ведаючых волі!
Ды і сам ён волі не спазнаў.

Дачакаўся ён усё-ткі візы,
І, душы жадаючы прастор,
Ён прадаў суседцы тэлевізар
І цяжкі прапылены кавёр.

І за ўсе заробленыя грошы
У Амерыку купіў білет.
І зладзей украў білет у Мойшы,
І пакінуў Мойша гэты свет.

І яго яўрэі пахавалі
На засмечаных кладах чужых.
І суседзі доўга ўспаміналі
Пра яўрэе, што бяскрыўдна жыў.

Пасялілі новага суседа,
Кэдэбіста—хлопец малады.
І замоўк навечна пад паркетам
Схованы гадзіннік залаты.

А зладзей сустрэў мяне ў цямнечы,
За паўлітра мне білет прадаў,
Хоць і мог мне нож загнаць у плечы,
Каб начамаі, дурань, не гуляў.

І цяпер з украдзеным білетам
Я сяджу, вясковец халасты.
І нікуды век я не паеду,
Бо мне візу браць няма куды.

х х х

Я-- вораг, я-- воран бяскрылы
Аслепа навокал гляджу.
Іду па забытых магілах,
Нібьта па пласе хаджу.

Не будзе мне век даравання,
Я славіў бярлогі маны.
З магілы званар не устане,

Не ўздымуцца ў неба званы.

Я-- вораг, я-- воран бяскрылы,
Мне бачна магіла мая.
Мяне адцураліся сілы,
Мяне цалавала змяя.

Хоць быць мне дазволена смелым,
Ды брат мой ідзе на мяне,
За бела-чырвона-белы
Мяне, як пачвару, кляне.

Я ўчора з'явіўся на свеце,
І ў гэтым—мая ўся віна.
Я—вораг, я—воран, я—вечер,
Я—Храма жывая сцяна...

У СКЛЯПЕННІ

Жывуць у скляпенні бяспраўныя людзі,
Як прывіды ранкам выходзяць на свет.
І па-гаспадарску ля сметнікаў блудзяць,
Шукаючы пляшкі пустыя ў траве.

Гавораць з варонамі і галубамі,
Шкадуюць бяздомных сабак і катоў.
Ля іх мы праходзім паважна панамі,
У іх мы не бачым сяцёр і братоў.

Мы маем пасады, мы маем кватэры,
Мы члены саюзаў, нам жыць і спяваць.
У прыклад нас ставяць дурным піянерам,
Хоць тым піянерам на нас напляваць.

Бяспраўныя людзі, бяздомныя людзі
Адходзяць маўкліва штодня на клады.
Мы гінем таксама у блудзе, у брудзе,
Бяздарна іграем савецкіх святых.

І бюсты герояў валяюцца ў травах...

Жывём у скляпенні ў бязбожнай начы...
Мы волі жадаем, і наша дзяржава
Трымаецца бог яго знае на чым.

У БУФЕЦЕ АЎТАСТАНЦЫІ

Тут няма сяброў маіх харошых.
Я стаю адзін, як ідыёт.
Раздарыў дзяўчатам з п'яну грошы,
П'ю цяпер, як трэзвеннік, кампот.

Абгрызу, нібы бабёр, аловак,
Напішу, мо ўспомняць пра мяне:
“Тут быў Віця, хлопец безграшовы,
Бачыў ён вас, гады, у труне!”

І пайду, забыўшыся пра смагу,
Грэшны і пакуль што—малады...
І мо ў першай я канаве зягту
І памру ад лютае жуды.
1988

У ЧАС ЗЯЛЁНАГА ДАЖДЖУ

--Над горадам лятаюць парасоны.—
Сказаў паэт і залілося смехам
Усё, што мела вусны і раты.
А Слых сядзеў, як клоп, увесь чырвоны.
Ён зразумеў, што тут запахла грэхам,
Што тут пачатак буры і бяды.
Сягоння смех, а заўтра—барыкады,
Падзел зямлі, падзел карыт і славы,
А там глядзі і прыдзе сам Капец.
Ды што рабіць? Не даць натоўпу рады.
І хто ім даў паэта слухаць права?
Паэту на вяроўцы час хрыпець...
А дождж ішоў і быў той дождж зялёны.
Смяяліся разумныя і дурні,
Чытаў паэт і Слых яго трываў.

--Над горадам лятаюць парасоны,
Над горадам лятаюць прыгажуні,
Над горадам ляціць стары трамвай...
18.04.1989

АДЗІНОКІ

Ён ля акна смакуе каву
І слухае замежны рок.
Дзяўчаты ходзяць, быццам павы,
І п'юць каньяк, нібыта сок.
Кароткія, як ноч, спадніцы
Букетамі спякотных ног
Яго чаруюць. Дым клубіцца
Ад цыгарэт і ён, як бог,
Глядзіць на ўсіх, хаця ў кішэні
Няма й ламанага граша.
Якія спелыя калені,
Ажно заходзіцца душа!
У джынсах цёртых кавалеры
Бяруць за таліі дзяўчат,
Вядуць, вясёлыя, за дзверы,
І не вяртаюцца назад.
А ён сядзіць, смакуе каву,
Як вусны прыгажунь начных.
І марыць, як заўжды, пра славу
І гэты свет кляне услых.
...Дакурыць моўчкі цыгарэту
І цяжка, стомлена ўздыхне:
--Ізноў адзін дамоў паеду...
І д'ябла ўбачыць у акне.

х х х

І трэснулі сцены ў кватэрах,
Чарнеюць у трэшчынах краты.
Маўклівыя пенсіянеры
Завылі, нібыта вар'яты.

Заплакалі дзеці ад жаху,
Мужчыны ад суму занялі.
А чэрці гарцуюць па даху—
Іх з пекла на волю пусцілі.

І толькі паэт непрызнаны
На жахі зірнуў, як на будзень,
Сказаў, пляшкі зносячы ў ванну:
--Яшчэ, брат, не тое ў нас будзе!

Паэт зачыніўся у ваннай,
І выпіў апошнюю пляшку
За вочы сляпыя прызнаных,
За музу—п'яную манашку.

А сцены трашчэлі ў кватэрах,
На вокнах чарнеліся краты.
І ў Бога надумалі верыць
Хто божай спагады не варты.

БАЗАРНАЯ ІДЫЛІЯ

Фарцоўшчыкі фарцуюць
Направа і налева.
Жанчыны іх цалуюць—
Пасцеляў каралевы.
Вы не шкадуйце грошай,
Грашовыя дурылы.
Ніхто тут не паможа
Узяць з рання “чарніла”.
Хутчэй купляйце шмоткі
Пакуль не дарагія.
Для прыгажунь калготкі
У сумцы ёсць любыя.
Мо трэба цыгарэты,
Замежная рызіна?
Купляйце пісталеты
У залатых грузінаў!
З парфумаю цыганкі
Хапаюць за кішэні.

Мо трэба вам каханка,--
Гарачыя калені?
Сукенкі, шапкі, боты,
Трусы і панталоны
Купляйце, абармоты,
А то ўвядзём талоны!
Крыгачь, гандлююць людзі,
Мяшкі нясуць з грашамі.
І б'юць сябе у грудзі,
Што ўсё рабілі самі.

...А я прадаў бы вершы,
Калі б іх тут купілі.
І ў бары самым лепшым
Мне б каву заварылі.

У ЦДЛе

Хаджу, як цень, па ЦДЛе
Між геніяў і графаманаў.
У дыме губіцца нядзеля
Пад звон капеек і стаканаў.

Чаго тут толькі не бывала!
Якіх гамораў і садомаў!
Каго тут толькі не ўздымалі!
Як ні тапталі тут вядомых!

Тут піў Рубцоў з літінстытута,
Тут сам Высоцкі кляў нядолю.
І ўсе паілі прастытутак,
Якіх не напаіць ніколі.

Сядзіць багіняю яўрэйка,
Як талент, прадае білеты.
А мне назад дае капейкі--
Не бачыць у ва мне паэта.

Нібыта класік, вып'ю кавы,
І закуру для форсу "Прыму".

Як дыму, тут хапае славы,
Як графаманаў—поўна дыму.

Іконамі вісяць партрэты.
Адзін другога разумнейшы,
Шумяць савецкія паэты,
Але ўсё ж Пушкін—найслаўнейшы.

У дыме губіцца нядзеля.
Звіняць капейкі і стаканы.
Прарокамі у ЦДЛЕ
І геніі, і графаманы.
Масква, 1987 г.

КАМУНАЛКА

Хто сказаў: тут жыць мы рады—
Той, напэўна, ідыёт.
Развалюха наша хата
І такі ж у ёй народ.

Тут і п'яніца пракляты,
Наркаман тут і вар'ят.
Прастытутка п'е гарбату
І міргае ўсім падрад.

На сталё гарой талеркі—
Мухам проста любата.
Дзве глухіх пенсіянеркі
Вучаць мудрасцям ката.

У чарзе да прыбіральні
Прастаіш не пяць хвілін.
На пліце насаты чайнік
Нос задзёр, нібы грузін.

Паразвешана бялізна,
Правадоў, як павуты.
У закутку дзядзька цісне
Самагонку з бармуты.

А падлога, як зямліца—
Хутка вырасце трава.
За акном гудзе сталіца,
Ну а ў хаце—галава.

Пад сталом пустая сумка
Рот разявіла і спіць...
Нехта скажа: “То прыдумка!
За яе пара садзіць!”

У адказ—адно што плюнуць.
Ды цярпівы ў нас народ.
Будаваі дом-камуну,
Выйшла ўсё наадварот.
6.05.89

У РАЁННЫМ ЦЭНТРЫ БЕЛАРУСІ

У раённым цэнтры Беларусі
Ён жыве ў захарканым гатэлі.
П’янай прыбіральшчыцы Марусі
Дзякуе за цеплыню ў пасцелі.

І яна яму нясе гарбату
І пустыя пляшкі прыбірае.
Не пражыць ёй на адну зарплату,
А заробкаў тут штоноч хапае.

А каханак тоўсты, непрыгожы.
Ён, як жаба, холадна цалуе.
Дзякуй богу, што хоць мае грошы
І за працу грошай не шкадуе.

Ён цяпер сядзіць на ложку, курыць
І газету стомлена чытае,
Думае: “Яна ж мяне абдурыць,
Добра, хоць адно, што маладая...”

Сёribaе гарачую гарбату,
Апякае згрызеныя губы.

А Маруся побач круціць задам
І гудзіць, нібы аса: “Мой любы...”

Ну а любы шумна уздыхае
І глядзіць, як д’ябал, на жанчыну,
І яму здаецца: ён кахае
Больш Марусю, чым сваю машыну.

І, папіўшы горкае гарбаты,
Ён па справах выедзе з гатэля.
І Маруся скажа: “Чорт пузаты,
Хоць бы за сабой заслаў пасцелю...”

І закурыць з форсам цыгарэту,
І дап’е каньяк з прыгожай пляшкі,
І смяцё загорне у газету,
І рукой сабе пагладзіць ляжкі...

х х х

БОГ

Анёлы Анёлы Анёлы Анёлы Анёлы
бела бела бела бела бела
чырвона чырвона чырвона чырвона чырвона
белы белы белы белы белы
людзі людзі людзі людзі людзі

БЕЛАРУСЬ

храмы храмы храмы храмы храмы
ХРАМ

храмы храмы храмы храмы храмы
дарогі дарогі дарогі дарогі дарогі
людзі людзі людзі людзі людзі
іуды іуды іуды іуды іуды

рай

пекла

ВЕЧНАСЦЬ

МОПАКІ

крыжы крыжы крыжы крыжы
камяні камяні камяні камяні

пад імі косці косці косці
беларусаў палякаў яўрэяў рускіх беларусаў
беларусаў беларусаў беларусаў беларусаў
чарнее чарнее чарнее чарнее
сярод могілак цень Іуды
Іуды Іуды Іуды Іуды
святлее святлее святлее святлее
сярод могілак цень Хрыста
і гараць на магілах свечкі
свечкі свечкі свечкі свечкі
Іуда хаваецца ў цемру цемру цемру
Хрыстос ідзе да святла святла святла
і паміж імі косці косці косці
беларусаў палякаў яўрэяў рускіх беларусаў
беларусаў беларусаў беларусаў беларусаў

ПАРТРЭТ

Ці то вечнасць, ці то вечар за сцяною
Паўтарае : “Ну які бязбожны свет...”
Мой пакой заліты мёртвай цеплынёю,
На сцяне аблезлай, як акно, партрэт.

Сцяг Пагоні крыўскай бачны на партрэце,
Рыцар Караткевіч, наш гаротны лёс.
А з партрэта вее, нібы з неба, вецер,
Аж па спіне ходзіць студзеньскі мароз.

І чуваць з партрэта вольны роў турыны,
Звон падкоў грымотны, лязганне мячоў...
Ёсць каму і сёння бараніць Айчыну,
І Айчына верыць у сваіх сыноў.

А сусед вушасты спаць не можа ночай,
Лаіць, як прапойцу, кожны дзень мяне.
На партрэт, як зойдзе, злосна косіць вочы:
--Што пад ім хаваеш, злыдзень, на сцяне?

Я, каб не давесці да труны суседа,
Зняў партрэт са сценкі. На маіх вачах

Хлынула бясконцасць зорнага сусвету,
Змыла сцен турэмнасць і суседаў прах.

ЖАНЧЫНА

па вуліцах ходзіць жанчына
у яе руках тоўсты шшытак
куды яна нешта запісвае
п'яніца думае—лічыць п'яніц
барадаты думае—лічыць барадатых
лысы думае—лічыць лысых
руды думае—лічыць рудых
кожны думае—лічыць яго
і амаль кожны думае
што гэта нейкая вар'ятка

а жанчына ідзе па вуліцы
размаўляе з Богам і запісвае
сваю размову
9.01.89

КАЗКА ПРА ЗАЛАТЫ ЗЛІТАК

Па шэрых вуліцах сталіцы
Каціўся злітак залаты.
Вішчэлі дзіка маладзіцы:
--Куды ён коціцца, куды?!

За ім спяшаліся мужчыны
У торбах несучы віно.
І павылазілі з машынаў
Усе, хто не хадзіў даўно.

Цыганкі з дзетварой мурзатай
Бягучых лаялі услых.
Фуражкі скінуўшы, салдаты
Неадставалі ад усіх.

І іншаземцы беглі смела,

І прастытуткі, і дзялкі.
І на мятле Яга ляцела,
Сабакі вылі, як ваўкі.

І вершы кінуўшы, паэты
Таксама беглі,-- хто як мог.
І пыл падняўся па-над светам,
Ажно закашляўся пан Бог.

Святыя паўцякалі з раю,
А з пекла грэшнікі ўцяклі.
І не было канца і краю
Пагоні дзікай на зямлі.

А злітак залаты каціўся,
І д'ябал гучна рагатаў.
Аб камень злітак той разбіўся
І кучаю брыдоты стаў.

х х х

Ізноў самота незямная
З душы выкравдае святло.
На сподку свечка дагарае,
Нібы надзея на цяпло.

Сцюдзёны вецер б'ецца ў шыбы
І дождж змывае з траў смяццё.
Нібы лятаючыя рыбы,
Лятае ля акна лісцё.

І змрокам поўніцца кватэра,
І цені праз душу плывуць.
І кветкі на старых шпалерах
Зашавяліліся, цвітуць.

А дождж штохвілі ўсё мацнее
І вецер рве з бяроз лісцё.
І плача свечка—разумеє—
Кароткае ў агня жыццё.

І вольны я і невясёлы
На свет гляджу, як на ваду.
І на святло лятуць анёлы,
І д'яблы ў цемнату лятуць.

АПАКАЛІПСІС

І людзі не спалі ў чарнюткіх дамах,
І свечкі палілі, шукаючы Бога.
І спаў з прастытуткай п'янючы манах,
І снілася ў рай яму доля-дарога.

Разбураных храмаў каменне і пыл
Ляцелі ў сусвет, як у чорную яму.
І выйшлі прарокі з забытых магіл,
І смерць напрочылі вечнаму Хаму.

І трэснула глеба, нібыта труна,
І трэснула неба, як шкло на іконе.
Свой край прадавалі за пляшку віна
Пачварныя людзі, што ў цемры палоне.

А грошы, як смецце, засыпалі дол,
І плямамі кроў на грашах чырванела...
Ад слёзных вачэй адварнуўся анёл,
І божая кара з нябёсаў зляцела.
18.11.1989

© Інтэрнэт-версія: Камунікат.org, 2011 год

© PDF: Камунікат.org, 2011 год

ЗМЕСТ

Мне век ісці...
Ад рэдакцыі
Горад Утопія
У нашым грамадстве не будзеш без працы – ...
А ў гэтым горадзе відаць жывуць адны вар'яты...
Ля рэстарана
Яўрэй Мойша
Я – вораг я – воран бяскрылы...
У скляпенні
У буфеце аўтастанцыі
У час зялёнага дажджу
Адзінокі
І трэснулі сцены ў кватэрах...
Базарная ідылія
У ЦДЛе
Камуналка
У раённым цэнтры Беларусі
БОГ
Могілка
Парэрэт
Жанчына
Казка пра залаты злітак
Апакаліпсіс
Ізноў самота незямная...

© Інтэрнэт-версія: Камунікат.org, 2011 год

© PDF: Камунікат.org, 2011 год